

CLARISSA

Işık ile tabu arasında

Novella

ALAN LEZAN

PROLOG – NonTox

Kulüp neredeyse boştu.

Sadece birkaç öğleden sonra ışığı yüksek pencerelerden süzülüyor, toz müziğin ritmiyle havada süzülüyordu. Saat 14:00'tü ve dışarıdaki şehir parlaktı; içerisi ise gece kokuyordu – alkol, bedenler, kimsenin anlatmak istemediği hikâyeler.

Barda oturuyordum, su içiyordum, hiçbir şeyi beklemiyordum.
Sonra o geldi.

Tıraşlı kafa, güzel, tehlikeli.

Provokasyon gibi bir yüz, karar gibi bir beden. Koyu, teknik giysiler, ağır botlar ve boynunda kulaklıklar – sanki müzik onun koruyucusuydu. Gözlerinde her saniyeyi yeniden icat edercesine bir ifade vardı – ışıkla tabu arasında.

2

“Sıkılıyormuşsun gibi görünüyorsun,” dedi.
Gülümsedim. “Belki.”

“O zaman benimle gel.”

Ne bir gülüş, ne bir flört – sadece davet gibi gelen bir emir.

Dışarı çıktık, öğleden sonra keskin ışığına, sokağı geçtik, kahve ve benzin kokan bir büfenin yanından. Dairesi eski bir binadaydı, üçüncü kat, yüksek tavanlar, açık pencereler, her yerde boya, kitaplar, müzik aletleri, kaos.

Çantasını yere fırlattı, bana döndü ve bana baktı.
“Benimle yatmak istiyorsun, değil mi?”

Sessiz kaldım.

“Boşuna uğraşma,” dedi. “Lezbiyenim. Erkekler benim için tabu.”

Sonra güldü – alaycı değil, özgür.

Ve o gülüşte beni tutan bir şey vardı:

Arzu değil, merak.

Yakınlık değil, bir hikâye vaadi.

1 – Sonraki Hafta

İlk karşılaşmamızdan sonraki günler tuhaf biçimde yerinden kaymış gibiydi; sanki Clarissa gündelik hayatıma görünmez bir ip bağlamıştı. Onu bilinçli olarak düşünmüyordum ama oradaydı – ancak sustuğunda fark edilen bir yankı gibi.

Pazartesi onu yeniden gördüm.

Ne planlıydı ne verabredet.

NonTox’a girdim, bu kez akşamüstü, ve o çoktan barda oturuyordu; önünde bir Vodka Lime, bacaklarını kendine çekmiş, sanki kendi kendini sarıyormuş gibi.

“Yine sen,” dedi, başını kaldırmadan.

Ne şaşkın ne de bıkkın bir tondaydı – daha çok, anlamadan önce kabul ettiği bir tespit gibi.

Yanına oturdum.

“Yakındaydım.”

“Kimse bu kulübün yakınından *tesadüfen* geçmez,” dedi.

“Buraya ya bir şey aradığı için gelir insan, ya da bir şeyden kaçtığı için.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim.

Bana baktı; sorgulayan ama düşmanca olmayan bir bakışla.

“Geçen haftaya göre farklı görünüyorsun,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Daha az... beklenti dolu.”

Gülümsemek zorunda kaldım.

Belki de haklıydı.

Çarşamba günü bana ilk kez yazdı.

Sadece bir cümle: “Parktayım. İstersen.” Ne selam vardı, ne yer, ne saat.

Yine de onu buldum – bir bankta, dizlerini kendine çekmiş, kulaklıkları takılı, gözleri kapalı. Beni fark edince kulaklıkları çıkardı ve sanki benim oturmam zaten doğal bir şeymiş gibi biraz kenara kaydı.

4

Neredeyse hiç konuşmadık.

Soruları vardı; sınav gibi duran sorular:

“Neden korkuyorsun?”

“Seni uyanık tutan ne?”

“Sence insanlar neden birbirine ihtiyaç duyar?”

Elimden geldiğince cevapladım.

Bazen başını salladı, bazen hafifçe gülümsedi; sanki kendi içinde küçük bir keşif yapmış gibi.

Cuma günü yine buluştuk.

Bu kez huzursuz görünüyordu; gelmeyen bir şeyi bekliyormuş gibi.

“Bugün misafirim var,” dedi aniden.

“Kim geliyor?”

“Beni anlayan biri. Ya da en azından öyle yapan.”

Ayağa kalktı, montunu giydi ve bana baktı; sanki bir karar vermesi gerekiyormuş gibi.

“İstersen yarın bizimle gelebilirsin,” dedi.

“Nereye?”

“Yemeğe. Üç kişi.”

“Üçüncü kişi kim?”

Gülümsedi.

“Arkadaşım. Adı Liora.”

İsim havada asılı kaldı; yumuşak ama keskin.

Beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Ama gideceğimi biliyordum.

5

2 – Liora

Ertesi akşam Clarissa’nın gönderdiği restoranın önünde duruyordum. Dışarıdan bakınca sıradan görünen küçük bir Tayland lokantasıydı; ama içeriden yayılan sıcak ışık, sanki bir sırrı saklıyormuş hissi veriyordu. Erken gelmiştim, belki meraktan, belki de gerginlikten.

Clarissa tam vaktinde geldi.

Her zamanki gibi değildi – daha sakin değil, ama daha odaklı; sanki içinden bir şeye hazırlanmış gibiydi. Yanında yürüyen kadının Liora olduğunu, Clarissa tanıtmadan önce anlamıştım.

Liora’nın sessiz bir varlığı vardı.

Ne çekingen ne de geri planda – daha çok, konuşup konuşmama dünyayı tartarak karar veren biri gibi. Saçları koyu ve düzdü, hareketleri yumuşak, neredeyse meditasyon hâlinde. Üzerindeki sade elbise, taşıdığı dinginliği daha da belirginleştiriyordu.

“İşte o,” dedi Clarissa.
Ne açıklama, ne isim.
Sadece bu cümle.

Liora hafifçe gülümsedi, elini uzattı.
“Memnun oldum,” dedi. Sesi sıcaktı ama yapışkan değildi.
Onu etkilemenin mümkün olmadığını – ve gerekmediğini – hemen hissettim.

Pencere kenarındaki küçük bir masaya oturduk.
Garson su getirdi, Clarissa hepimiz için sipariş verdi; sormadan. Bu kabalık değildi – daha çok, durumlar oluşmadan onları şekillendirme alışkanlığıydı.

“Clarissa senden bahsetti,” dedi Liora.
“Yalnızca kötü şeyler,” diye atıldı Clarissa.
“Yalnızca doğru şeyler,” diye düzeltti Liora yumuşak bir sesle.

Şaka mı yapıyorlardı, yoksa aralarındaki konuşma tarzı mı böyleydi, emin olamadım. Belki ikisi birden.

Sohbet önce çekingen başladı, sonra akmaya başladı.
Liora’nın soruları meraklı değil, keskin ve yerindeydi:
“Çalışmadığında ne yaparsın?”
“Sessizlik senin için ne ifade ediyor?”
“Sence insanlar değişebilir mi?”

Clarissa dinliyordu; bazen kısa yorumlar yapıyor, bazen sertçe karşı çıkıyor, bazen de birden gülüyordu – sanki sadece kendisinin anladığı bir düşünceye varmış gibi.

Aralarında adı konması zor bir dinamik vardı:

Evet, bir yakınlık.

Kesinlikle bir saygı.

Ama aynı zamanda sürekli bir hakikat arayışı – birbirlerini uyanık tutan bir gerilim.

“Clarissa’nın genelde getirdiği insanlara benzemiyorsun,” dedi Liora bir ara.

“Ben kimseyi getirmem,” diye karşı çıktı Clarissa.

“İşte bu yüzden,” dedi Liora.

Ne iltifattı ne eleştiri.

Daha çok, beni yaralamadan etkileyen bir tespit.

7

Restorandan çıktığımızda hava kararmıştı.

Sokak yağmurdan parlıyordu, Clarissa kapüşonunu yüzüne kadar çekmişti. Liora onun yanında, hafifçe geride yürüyordu; sanki fark ettirmeden onu koruyormuş gibi.

“Tekrar görüşeceğiz,” dedi Liora taksiye binmeden önce. Ne soru, ne rica – bir kesinlik.

Clarissa ona baktı, sonra bana döndü.

“Senden hoşlandı,” dedi.

“Peki ya sen?”

Omuz silkti.

“İnsanlardan hoşlanmam. Ama beni rahatsız etmelerini severim.”

Sonra gitti.
Ne vedayla, ne arkasına bakarak.

Ve bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum.

3 – Konuşmaların Geceleri

Birlikte yediğimiz yemekten sonraki günlerde bir şey değişti. Gözle görülür değildi, söylenmemişti, ama hissediliyordu – rutinde ince bir çatlak gibi. Clarissa bana daha sık yazıyordu, ama hiçbir mesaj uzun değildi. Sadece kısa dürtüler:

“Uyanık mısın.”

“Düşünüyorum.”

“Gel istersen.”

Bunlar klasik anlamda davetler değildi.
Daha çok açılışlardı.
Ancak dikkat edince fark edilen dar kapılar.

Sık sık gittim.
Umutla değil, merakla – ve belki de Clarissa’nın görmezden gelinemeyen bir enerji yaymasından.

Evi geceleri bambaşka bir yer oluyordu.
Renkler daha koyu, gölgeler daha uzun görünüyordu;
Clarissa’nın kendisi de değişiyordu. Daha hızlı, daha yoğun konuşuyordu; sanki düşünceleri dağılmadan önce onları yakalamaya çalışıyormuş gibi.

“İnsanlar çok saçma şeyler konuşuyor,” dedi bir gece.
“Peki ya sen?” dedim.
“Ben konuşurum, çünkü kendimi duymak isterim.
Anlaşılmaq için değil.”

Bazen Liora da daha sonra gelirdi.

Zile basmazdı. Kapıyı, burada misafir olmadığını gösteren bir doğallıkla açardı. İçeri girdiğinde oda sakinleşirdi.

Clarissa'nın hareketleri yumuşar, sesi derinleşir, cümleleri berraklaşırdı.

“Onu düzene sokuyorsun,” demiştim bir keresinde Liora'ya. Gülümsedi.

“Hayır. Sadece nefes aldığını hatırlatıyorum.”

Sık sık gece yarılarına kadar birlikte otururduk.

Bazen felsefe konuşurduk, bazen müzik, bazen de hiçbir şey.

Clarissa'nın soruları bıçak gibiydi:

“Yakınlıkla sahiplenme arasındaki fark ne?”

“İnsanlar neden aşkın onları kurtaracağına inanır?”

“Neyden kaçyorsun?”

9

Liora'nın soruları başkaydı.

Daha yumuşak, ama aynı derecede keskin:

“Sana huzur veren ne?”

“Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmasan ne yapardın?”

“Gerçekten ne eksik?”

Beni sınımadıklarını fark ettim.

Beni izliyorlardı.

Bir erkek olarak değil, olası bir partner olarak hiç değil – bir ayna olarak.

Kendi dinamiklerini görünür kılan biri olarak.

Bir gece, saat ikiye doğru, yerde sessizce oturuyorduk.

Clarissa sırtüstü yatmıştı, kollarını iki yana açmış, sanki

kendini odaya bırakmış gibi. Liora yanında oturuyordu, dizlerini kendine çekmiş, başını duvara yaslamış.

“Sen farklısın,” dedi Clarissa aniden.

“Nasıl?”

“Benden bir şey istemiyorsun.”

Bunun bir suçlama mı yoksa iltifat mı olduğunu bilmiyordum.

Belki ikisi birden.

“Çoğu insan bir şey ister,” diye devam etti.

“Onay. Yakınlık. Kontrol. Bir şey. Sen istemiyorsun. Sadece gözlüyorsun.”

“Belki,” dedim.

“Ya da daha iyi saklıyorum.”

10

Clarissa hafifçe güldü.

“Bu yeni olurdu.”

Liora uzun süre gözlerime baktı, kırpmadan.

“Buradasın, çünkü bize ihtiyacın yok,” dedi.

“Ve tam da bu yüzden seni içeri alıyoruz.”

Bu, anlamak için değil, hissetmek için söylenen bir cümleydi.

O gece evden çıktığımda şehir sessizdi.

Sokaklar yağmurdan parlıyordu ve kafamda hâlâ onların sesleri dolaşıyordu – Clarissa’nın keskin sesi, Liora’nın sakin tonu.

İki kutup arasında yürüyordum, nereye gittiğimi bilmeden.

Ama bir şeyi biliyordum:
Geri dönecektim.

4 – Clarissa’nın Geçmişi

Geç bir akşamdı; şehrin sanki nefesini bırakmış gibi görüldüğü gecelerden biri. Clarissa yine beni çağırmıştı – kelimelerle değil, her zamanki o kısa, boşluk bırakan mesaj parçalarından biriyle:

“Gel. Uyuyamıyorum.”

Gittiğimde ev karanlıktı; yalnızca yere doğru çevrilmiş tek bir lamba yanıyordu. Clarissa yanında oturuyordu, dizlerini kendine çekmiş, elinde bir sigara, ama içmiyordu.

“Otur,” dedi.

Sesi sakindi ama gevşek değildi. Daha çok, geri dönüşü olmayan bir karar vermiş biri gibiydi.

Karşısına oturdum.

Uzun süre bana baktı; sanki doğru dinleyici olup olmadığını tartıyordu.

“Sana bir şey anlatacağım,” dedi sonunda.

“Ama sadece bir kez. Ve sadece bugün buna karşı koymak istemediğim için.”

Başımı salladım.

Anlatmaya başladı.

“Hiç normal olmayı beceremedim,” dedi. “Çocukken bile. Her şeyi diğerlerinden daha yoğun hissettim. Sevinci, öfkeyi, korkuyu. Her şey fazla yüksekti. Fazla yakındı.”

Bunu ne dramatik ne de acındırıcı bir tonda söylüyordu.
Daha çok bir teşhis okur gibi.

“On dört yaşında evden kaçtım. Uzak değil. Sadece bir gece. Ama annemin beni... bozuk sanmasına yetti.” İnce bir gülümseme belirdi.

“Beni bir terapistle gönderdi. Akıllı bir kadındı. Bana bozuk olmadığımı söyledi. Sadece korunmasız.”

Hiçbir şey sormadım.
Clarissa devam etti.

“On yedi yaşında hayatımda artık erkek istemediğime karar verdim. Travmadan değil. Bir ideolojiden de değil. Sadece fark ettim ki beni... rahatsız ediyorlar. Beklentileri. Güvensizlikleri. Anlamadıkları her şeyi açıklama biçimleri.”

12

Bana baktı; alınmış olup olmadığımı ölçmek ister gibiydi.
Alınmamıştım.

“Kadınlar farklı,” dedi. “Daha iyi değil. Ama dinlerler. Seni görürler. Seni sahiplenmek değil, anlamak isterler. En azından çoğu.”

Sigarayı masaya bıraktı, hâlâ yakmamıştı.

“Liora beni bulduğunda kendimi kaybetmişim,” dedi.
“Büyük bir dramda değil. Sadece kendime fazla geldiğim bir anda. Kendime. Herkese.”

Kısa bir sessizlik oldu; kelimeleri düzenler gibiydi.

“Beni kurtarmadı. Bu fazla romantik olurdu. Ama beni dengeledi. Bir karşı ağırlık gibi. Ben düşersem o düşmez. O düşerse ben tutarım.”

O anda Liora’nın neden bu kadar sakin olduğunu anladım. Clarissa’nın neden onun yanında değiştiğini. Aralarındaki ilişkinin neden klasik anlamda romantik değil de işlevsel, kesin, neredeyse mimari olduğunu.

“Ve sen,” dedi Clarissa aniden, “sen... nötr’sün.” Bunu nadir bir iltifat gibi söyledi.

“Bir şey istemiyorsun. Bir şey beklemiyorsun. Sadece gözlüyorsun. Bu seni tehlikesiz yapıyor.”

Doğru olup olmadığını bilmiyordum.
Ama onun buna ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

“Bu yüzden anlatıyorum,” dedi.
“Çünkü bundan bir şey çıkarmazsın.”

Sonra ayağa kalktı, pencereye gidip açtı.
Soğuk hava içeri doldu.

“Ben karmaşık değilim,” dedi alçak bir sesle.
“Sadece... filtresizim.”

Bana söylediği en dürüst cümleydi.

5 – Liora’nın Bakış Açısı

Café’ye vardığımda Liora çoktan oradaydı. Küçük, neredeyse boş bir yerdi; büyük pencereler, kakule ve sıcak hamur kokusu... Liora kenarda oturuyordu; ne saklanmış ne de

merkezde. Önünde kapalı bir kitap vardı, sanki sadece ellerini boşta tutmak için bırakmış gibi.

Ben oturunca gülümsedi.

“Clarissa hâlâ uyuyor,” dedi. “Ya da öyle yapıyor.”

Başımı salladım.

Clarissa’nın gerçekten uyuyup uyumadığını anlamak zordu; bazen sadece kendinden kaçmak için kaybolurdu.

“Onun nasıl biri olduğunu bilmek istiyorsun,” dedi Liora.

Bu bir soru değildi.

“Meraktan değil. Ona nasıl davranacağını anlamak için.”

Bu kadar doğrudan konuşmasına şaşırdım.

Liora çok konuşmazdı ama konuştuğunda her kelime yerli yerindeydi.

“Clarissa... yoğun biri,” dedim temkinli.

“O bir fırtına,” diye düzeltti Liora. “Ve fırtınaların iki şeye ihtiyacı vardır: alana ve dirence.”

Çayından bir yudum aldı, fincanı sessizce bıraktı.

“Ben alanım,” dedi.

“Ve sen direnç.”

Bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordum.

Belki değildi.

Belki sadece doğrudu.

“Clarissa, kendini yansıtan insanları çeker,” diye devam etti

Liora. “Ama yalnızca onu tamir etmeye çalışmayanlara dayanabilir.”

Uzun süre bana baktı; söylediklerini anlayıp anlamadığımı tartar gibiydi.

“Sen kimseyi tamir etmiyorsun,” dedi sonunda.
“Bu nadir.”

Beni yargılamıyordu.
Sadece bir tespitte bulunuyordu.
Bir bilim insanının bir deseni fark etmesi gibi.

“Nasıl tanıştınız?” diye sordum.
Liora gülümsedi; sessiz, hafif hüzünlü bir gülümsemeydi.

“O çok gürültülüydü,” dedi. “Ben ise yorgundum.” Ellerini birbirine kenetledi.
“Onu bir dikkat dağıtıcı sanmıştım. Ama o bir gerçektir.”

Bekledim.
Liora devam etti.

“Clarissa bozuk değil,” dedi. “Sadece... derisiz. Her şey ona doğrudan çarpıyor. Sevinç. Acı. Yakınlık. Reddedilme. Başkalarının filtrelediği her şeyi o filtresiz hissediyor.”

Pencereden dışarı baktı; sanki Clarissa’yı orada görüyormuş gibi.

“Onu tutmamayı öğrendim,” dedi. “Sadece eşlik etmeyi.”

Sonra yeniden bana döndü.

“Ve sen,” dedi, “sen onu sahiplenmeye çalışmayan birisin. Bu onu rahatsız ediyor. Ve aynı zamanda sakinleştiriyor.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum.
Belki de bir şey demem gerekmiyordu.

“Kalacaksın,” dedi Liora.
“Ebediyen değil. Ama yeterince uzun.”

Bu bir kehanet gibi değildi.
Zaten gerçekleşmekte olan bir gözlem gibiydi.

Café’den çıktığımızda Clarissa hâlâ ortada yoktu.
Ama ona bir adım daha yaklaşmışım – onun üzerinden değil,
Liora üzerinden.

Ve belki de tek yol buydu.

6 – Kavgı

16

Aslında sakın geçmesi gereken bir akşamda başladı her şey. Clarissa bizi ikimizi birden çağırmişti – Liora’yı ve beni – sebepsiz, plansız. Evi parlak bir ışıkla doluydu, arkada hafif bir müzik çalıyordu, masada üç boş kadeh duruyordu. Clarissa’nın normal görünmeye çalıştığı akşamlardan biriydi; oysa normal değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Liora kanepede oturuyordu, bacak bacak üstüne atmış, elinde bir kitap, ama okumuyordu. Ben pencerede duruyor, sokağa bakıyordum. Clarissa mutfakla salon arasında huzursuzca gidip geliyordu; sanki adını koyamadığı bir şeyi arıyormuş gibi.

“Çok sessizsiniz,” dedi aniden.
Bir suçlama gibi.

“Biz seni bekliyoruz,” dedi Liora sakince.
“Ne için bekliyorsunuz ki?” diye tısladı Clarissa. “Ben buradayım.”

Liora kitabı kapattı.
“Buradasın, ama burada değilsin.”

Clarissa durdu.
Liora’ya baktı, sonra bana, sonra yine Liora’ya.
İçinde bir şey gerildi.

“Siz ikiniz... çok kontrollüsünüz,” dedi.
“Çok... aklı başında. Ben böyle olamıyorum.”

Bir şey söylemek istedim ama Liora elini hafifçe kaldırdı;
beklememi ister gibi.

“Seni rahatsız eden ne?” diye sordu.
Sesi yumuşaktı ama net.

“Her şey!” diye bağırdı Clarissa.
“Orada iki gözlemci gibi oturuyorsunuz. Beni analiz ediyorsunuz. Beni parçalara ayırıyorsunuz. Ben bir proje değilim.”

İlk kez sesini yükseltiyordu.
Agresif değil – daha çok çaresiz.

“Kimse seni parçalamıyor,” dedi Liora.
“Parçalıyor!” diye bağırdı Clarissa. “O yapıyor!”
Parmağıyla beni işaret etti.

Sakin kaldım.

Güçten değil; her tepkinin ateşe benzin dökmek olacağını bildiğim için.

“Beni izliyorsun,” dedi Clarissa.

“Hiçbir şey söylemiyorsun. Hiçbir şey hissetmiyorsun. Orada oturup benim bir şey yapmamı bekliyorsun, sonra da onu yazabil diye.”

Garip bir suçlamaydı.

Ama bir yanıyla anlıyordum.

“Clarissa,” dedim yumuşak bir sesle, “hiçbir şey yazmıyorum.”

“Ama yazabilirsin!” diye bağırdı.

“Her şeyi yazabilirsin. Her hareketimi. Her kelimemi. Her zayıflığımı.”

Liora ayağa kalktı.

Yavaşça.

Sanki hızlı bir hareket bir şeyi kırabilirmiş gibi.

“Clarissa,” dedi, “o senin düşmanın değil.”

“Hayır,” dedi Clarissa. “Daha kötü. O nötr.”

Cümle beni vurdu.

Acıttığı için değil.

Doğru olduğu için.

Liora ona yaklaştı, koluna hafifçe dokundu.

Clarissa geri çekildi, sanki yanmış gibi.

“Bana dokunma,” dedi.
Öfkeli değil.
Yorgun.

Sonra arkasını döndü, yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı.
Gürültülü değil.
Ama kesin.

Liora olduğu yerde kaldı; eli hâlâ havada, sanki artık var olmayan bir şeyi tutuyormuş gibi.

“Korkuyor,” dedi sessizce.
“Senden değil. Kendinden.”

Kanepede oturdum.
Liora da yanıma oturdu, ama aramızda bir mesafe bırakarak.

“Geri dönecek,” dedi.
“Bugün değil.”

Bir süre daha sessizce oturduk.
Ev birden fazla büyük, fazla parlak, fazla boş geliyordu.

Giderken Clarissa’nın kapısı hâlâ kapalıydı.
Ne adım sesi vardı, ne bir nefes, ne bir fısıltı.

Sadece sessizlik.
Sakinleştiren değil.
Uyarı veren bir sessizlik.

Hier ist die literarische Übersetzung ins Türkische – im gleichen Stil wie zuvor, ruhig, atmosphärisch, präzise.

Clarissa’dan üç gün boyunca hiçbir şey duymadım.

Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de telefona düşen o kısa, taş gibi cümlelerinden biri. Sessizlik tehditkâr değildi ama alışılmadıktı. Clarissa, sessizliğin içinde bile titreyen biriydi — şimdi ise hiçbir şey yoktu.

Dördüncü akşam Liora yazdı.

“Tekrar konuşabilir durumda.”

Başka bir şey yoktu.

Ama bu kadarı yeterdi.

Clarissa’nın evine gittim. Kapı aralıktı; sanki kapatmayı unutmuş ya da söyleyemediği bir daveti böyle bırakmış gibiydi. İçerisi karanlıktı, sadece mutfaktan bir ışık geliyordu. Clarissa yerde oturuyordu, sırtı duvara yaslı, bacakları uzanmış. Yanında bir fincan çay vardı, çoktan soğumuş.

Ben içeri girince başını kaldırmadı.

Ama şöyle dedi: “Geç kaldın.”

Bu bir suçlama değildi.

Daha çok, normalmiş gibi davranma çabasıydı.

Karşısına, biraz mesafe bırakarak oturdum.

Başını kaldırdı, bana baktı. Gözlerinde Clarissa’da nadiren gördüğüm bir şey vardı: yorgunluk. Bedensel değil — ruhsal.

“Haksızdım,” dedi.

Cümle, içindeki bir dirençten geçerek çıkmış gibiydi.

“Dürüsttün,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Ben... çıplaktım. Bu aynı şey değil.”

Bacaklarını kendine çekti, alnını dizlerine koydu.

“Kendimi kaybetmekten nefret ediyorum.”

Sessiz kaldım.

Kararsızlıktan değil; kelimelerin burada hiçbir şeyi onaramayacağını bildiğim için.

Bir süre sonra Liora mutfaktan çıktı.

Sessizce çalışmıştı, bizi bölmek ister gibi. Üç fincan çayı yere bıraktı, aramıza oturdu — arabulucu gibi değil, bir denge noktası gibi.

“Korktun,” dedi Liora, Clarissa’ya.

“Ben hep korkarım,” diye mırıldandı Clarissa.

“Hayır,” dedi Liora. “Sadece birini sevdiğinde.”

21

Clarissa başını kaldırdı.

Önce Liora’ya baktı, sonra bana.

Bakışı daha berraktı, ama kırılıyordu.

“Senden hoşlanmıyorum,” dedi bana.

Neredeyse çocukça bir inatla.

“Biliyorum,” dedim.

Burun kıvırdı.

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Liora hafifçe gülümsedi.

“Yeterince biliyor.”

Clarissa bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi; yeniden açılıp açılmamaya karar verir gibi. Sonra bana doğru biraz yaklaştı — çok değil, sadece birkaç santim. Ama fırtınanın dindiğini gösterecek kadar.

“Gitmeni istemiyorum,” dedi alçak bir sesle.
“Gitmiyorum,” dedim.

Tam da duymaya ihtiyacı olan cevaptı.

Liora elini Clarissa’nın sırtına koydu; yumuşak, baskısız. Clarissa derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. Günlerdir ilk kez kendisi gibiydi — stabil değil, ama dengede.

“Baştan başlamıyoruz,” dedi.
“Sadece devam ediyoruz.”

22

Bu bir söz değildi.
Bir karardı.

Ve yeterliydi.

8 – Üç Kişilik Son Akşam Yemeği

Buluşmayı öneren Liora’ydı.
Clarissa değil.
Bu bile başlı başına alışılmadıktı.

Öğleden sonra bir mesaj gönderdi:

“Bu akşam Hint. Üçümüz. Önemli.”

Başka bir şey yoktu.
Ama ton farklıydı — aceleci değil, kesin.

Restoran ara bir sokaktaydı; sıcak ışıklar, kısık sesler, kakule, zencefil ve kızarmış pilav kokusu. Yine erken gitmişim. Belki alışkanlıktan. Belki de bu akşamın başka bir renge bürüneceğini hissettiğim için.

Clarissa ve Liora birlikte geldiler.
Ama bir şey değişmişti.
Aralarındaki değil — Clarissa ile dünya arasındaki mesafe.

Clarissa her zamankinden daha sakindi; gergin değil, daha çok... toplanmış.
Sanki kimsenin bilmediği bir karar vermiş gibi.

Kenar bir masaya oturduk.
Garson su getirdi ve bu kez siparişi Liora verdi.
Clarissa değil.

Küçük bir detaydı.
Ama havayı değiştirdi.

“Yorgun görünüyorsun,” dedim Clarissa’ya.
Omuz silkti.
“Çok düşünüyorum.”

“Ne hakkında?” diye sordu Liora.
Clarissa ona baktı, sonra bana, sonra masaya.

“Bizim hakkımızda,” dedi.
“Her şey hakkında.”

Tehditkâr değildi.
Sadece dürüst.

Yemek geldi.
Sessizce yedik; rahatsız bir sessizlik değildi.
Bir şeyin hazırlandığı bir sessizlikti.

İlk konuşan Liora oldu.

“Kendini geri çekiyorsun,” dedi Clarissa’ya.
Suçlama yoktu.
Sadece tespit.

Clarissa başını salladı.
“Zorundayım.”

“Neden?” dedim.
Meraktan değil.
Sakinlikle.

Clarissa çatalı bıraktı.
Uzun süre gözlerime baktı, kırpmadan.

“Çünkü ikinizi de seviyorum,” dedi.
“Ve bu beni... huzursuz ediyor.”

Liora elini Clarissa’nın koluna koydu.
Bu kez Clarissa geri çekilmedi.

“Huzursuzluk düşman değildir,” dedi Liora.
“Benim için öyle,” dedi Clarissa.

Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı.

“Mesafeye ihtiyacım var,” dedi.
“Ne senden,” — Liora’ya baktı —
“ne de senden,” — bana baktı —
“ama üçümüzün birlikte olduğu şeyden.”

Bu bir veda değildi.
Ama bir sınırdı.

Liora yavaşça başını salladı; sanki bunu bekliyormuş gibi.
“O zaman,” dedi, “biz de seninle o sınıra kadar geliriz.”

Clarissa hafifçe gülümsedi.
Nadir, kırılğan bir gülümseme.

“Çok iyisiniz,” dedi.
“İşte sorun da bu.”

25

Hesabı ödedik.
Dışarı çıktığımızda yağmur başlamıştı.
Sokak parlıyordu; ışıklar su birikintilerinde dağılmış
düşünceler gibi yansıyor.

Üçümüz küçük bir saçak altında durduk.
Kimse konuşmadı.
Doldurulmak istemeyen bir andı.

Sonra Clarissa yürümeye başladı.
Ne hızlı.
Ne kaçan biri gibi.
Sadece yürüyerek.

Liora onu izledi; elleri ceplerinde, sakın ama yüzünde
söylemediğinden fazlasını anladığını gösteren bir ifade.

“Değişecek,” dedi sessizce.

“Ama yok olmayacak.”

Haklı olduğunu biliyordum.

Ve bunun yeni bir bölümün başlangıcı olduğunu — dramatik değil, gürültülü değil, sessizce, şeklini değiştiren bir gölge gibi.

9 – Kayboluş

Bir mesajla başlamadı.

Bir mesajın *gelmemesiyle* başladı.

Clarissa normalde dürtüsel yazardı; düzensiz, zamansız, bazen gecenin üçünde, bazen sabahın köründe, bazen de içi boş bir kelimeyle, doldurduğundan çok boşluk bırakan. Ama şimdi hiçbir şey yoktu.

Ne “Uyanık mısın.”

Ne “Düşünüyorum.”

Ne de “Gel.”

Önce mesafeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Sonra bunu istediğini.

Ve bir noktada, o mesafeyi çoktan aldığını fark ettim.

Üçüncü gün Liora yazdı.

“Kaybolmadı. Sadece başka bir yerde.”

Rahatlatması gereken bir cümleydi.

Rahatlatmadı.

Clarissa’nın evine gittim.

Bu kez kapı kapalıydı, hem de sıkıca. Aralıklardan ılık

sızılmıyordu. Müzik yoktu. Hareket yoktu. Kapıyı çalmadım.
Açmayacağını biliyordum.

Merdiven boşluğu taze boya kokuyordu.
Kapısının ardındaki sessizlikle tuhaf bir tezat.

Ertesi akşam Liora'yla buluştum.
Parkta bir bankta oturuyordu; elleri ceplerinde, bakışı yerde.
Yanına oturduğumda hemen başını kaldırmadı.

“Kendine çekildi,” dedi sonunda.
“Nereye?” dedim.
“İçine,” dedi.

Bu bir metafor değildi.
Bir teşhisti.

27

“Bazen böyle yapar,” diye devam etti. “Bir şey fazla
yaklaştığında. Ya da fazla olduğunda. Ya da fazla gerçek.”

Son yemeği düşündüm.
Clarissa'nın sakın sesini.
“Mesafeye ihtiyacım var,” değişini.

“Bir şey söyledi mi sana?” diye sordum.
Liora başını salladı.

“Clarissa hiçbir şeyi açıklamaz,” dedi. “Hareket eder. Sonra
da bunun zaten böyle olması gerektiğini varsayar.”

Bir süre sessiz kaldık.
Park neredeyse boştu; çakıl yolda tek tük adımlar. Hava
serindi ama berraktı.

“Endişeleniyor musun?” dedim.

Liora bana baktı; bakışında yorgunlukla şefkat karışmıştı.

“Her zaman,” dedi.

“Ama geri döneceğini biliyorum. Bana değil. Sana da değil. Kendine.”

Ne demek istediğini anladım.

Clarissa bulunmak için kaybolan biri değildi.

Kendini bulmak için kaybolurdu.

“Peki ya biz?” dedim.

Liora hafifçe gülümsedi.

“Biz beklemiyoruz,” dedi.

“Sadece açık kalıyoruz.”

Bu cümle onun hakkında Clarissa’dan daha çok şey söylüyordu.

Eve dönerken Clarissa’nın kapalı kapısını düşündüm.

Arkasındaki sessizliği.

Bu nihai bir sessizlik değildi.

Bir şey hazırlayan bir sessizlikti.

Nefes alan bir sessizlik.

10 – Dönüş

Sıradan bir öğleden sonraydı; şehrin sürprizsiz, eşit bir ritimle aktığı günlerden biri. NonTox’ta oturuyordum — Clarissa’yı beklediğim için değil, son haftalarda buranın nötr bir alana dönüşmesinden. Karar vermek gerekmeyen bir ara mekân.

Çay içiyor, beni pek de içine çekmeyen bir kitabı karıştırıyor,
hiçbir şey düşünmüyordum.
Sonra biri yanıma oturdu.

Karşıma değil.
Çapraza değil.
Yanıma.

Başımı kaldırdım.
Clarissa.

Koyu bir mont giymişti, kapüşonu yarım şekilde başına
çekilmiş; dünyadan saklanmak ister gibi, ama benden değil.
Gözleri berraktı, her zamankinden daha uyanık, neredeyse
sakin.

29

“Buradasın hâlâ,” dedi.
Şaşkınlık yoktu sesinde.
Daha çok, kendine doğruladığı bir tespit.

“Buraya sık geliyorum,” dedim.
“Biliyorum,” dedi. “Seni gördüm.”

Bir şey sipariş etmedi.
Sadece oturdu; elleri ceplerinde, omuzları hafif gergin.
Bu gerginlik korkudan değil, odaktan gelen bir gerginlikti.

“Uzakta mıydın?” diye sordum.
Meraktan değil.
Açık bir yerden.

“Hayır,” dedi. “Ben... içerideydim.”

Tipik bir Clarissa cümlesi.
Ama bu kez farklıydı.
Bir savunma değil, bir gerçeklik.

Uzun süre gözlerime baktı, kırpmadan.

“Gideceğini düşündüm,” dedi.
“Neden?” dedim.
“Ben kaybolunca insanlar gider.”

Başımı salladım.
“Ben burada senin için değilim,” dedim.
“Biliyorum,” dedi. “Bu yüzden kaldın.”

Kapüşonunu geri itti, saçlarını geriye doğru düzeltti; hem kırılğan hem meydan okuyan bir hareket.

“Liora konuşmamı söyledi,” dedi.
“İster misin?” dedim.
“Hayır,” dedi. “Ama yine de konuşacağım.”

Derin bir nefes aldı.

“Korktum,” dedi.
“Senden değil. Liora’dan değil. Şu... aradaki şeyden.”

Anladım.
Clarissa yakınlığa dayanabilirdi.
Mesafeye de.
Ama aradaki — belirsiz, tanımsız, karar verilmemiş alan — onun düşmanıydı.

“Geçişlerde iyi değilim,” dedi.
“Biliyorum,” dedim.

Kısa bir gülümseme belirdi.
Küçük, gerçek bir gülümseme.

“Sen hep çok sakınsın,” dedi.
“Bu beni rahatsız ediyor.”
“Biliyorum,” dedim.
“Ve beni sakinleştiriyor,” diye ekledi.

Ellerine baktı, sonra tekrar bana.

“Geri döndüm,” dedi.
“Tam değil. Ama yeterince.”

Bu bir söz değildi.
Bir özürden fazlasıydı.

Başımı salladım.
“İyi.”

Bir süre yan yana sessiz oturduk.
Yabancı gibi değil.
Arkadaş gibi de değil.
Aynı sessizliği açıklama ihtiyacı duymadan paylaşabilen iki
insan gibi.

Ayağa kalkarken şöyle dedi:
“Yarın gel. Liora da orada.”

Bu bir davet gibi değildi.
Zaten kararlaştırılmış bir cümle gibiydi.

Sonra yürüdü.
Ne hızlı.

Ne kaçan biri gibi.
Sadece yürüyerek.

Ve biliyordum:
Bu, eskisine dönüş değildi.
Yeni bir şeyin başlangıcıydı — tanımsız, açık, ama devam
etmeye yetecek kadar net.

11 – Yeni Düzen

Ertesi gün yine Clarissa’nın kapısının önündeydim.
Ne bir zorunluluktan, ne de endişeden — son haftalarda
kendiliğinden oluşmuş sakın bir alışkanlıktan. Zile
basmadım. Bekledim. Yarım dakika sonra kapıyı Liora açtı.

Yorgun ama sıcak bir gülümsemesi vardı.
“Uyanık,” dedi.
Hem davet hem uyarı gibi.

32

Clarissa pencerede oturuyordu; bacaklarını kendine çekmiş,
başını çerçeveye yaslamış. Dışarı bakıyor gibiydi ama aslında
içeri baktığını biliyordum. Beni fark edince elini hafifçe
kaldırdı — kelimelerden daha fazla yakınlık taşıyan küçük,
neredeyse çocukça bir hareket.

“Geldin,” dedi.
“Evet,” dedim.

Liora çay koymaya gitti.
Clarissa yerinden kalkmadı.
Ben yere oturdum; ne çok yakın, ne çok uzak.
Onun dayanabildiği mesafe.

“Düşündüm,” dedi Clarissa.
Sesi sakindi, kırılğan değildi.
“Bizimle ilgili. Her şeyle ilgili.”

Bekledim.
Devam etti.

“İnsanların istediği şey olamam,” dedi.
“Sürekli olamam. Güvenilir olamam. Stabil hiç olamam.”

Liora mutfaktan döndü, üç fincanı yere bıraktı, yanımıza oturdu.

“Kimseden bunu istemiyoruz,” dedi.

“İstiyorlar,” dedi Clarissa. “Herkes. Her zaman.”

“Biz değil,” dedi Liora.

33

Clarissa ona baktı, sonra bana.
Bakışı son günlere göre daha berraktı.

“Siz farklısınız,” dedi.
“Benden bir şey istemiyorsunuz. Sadece... buradasınız.”

Bu bir övgü değildi.
Bir tespitti.

“Bir düzene ihtiyacım var,” dedi.
“Kontrole değil. Sadece... çizgilere.”

Liora başını salladı.
“Hangi çizgilere?”

Clarissa düşündü.

Uzun.

Sonra kelimeleri ilk kez kuruyormuş gibi yavaşça söyledi:

“Üçümüz birlikte olalım istiyorum,” dedi.

“Ama... bağlı değil. Tanımlı değil. Sadece... bağlı.”

Tutması zor bir cümleydi.

Ama hemen anladım.

“Sahiplenme yok,” dedi Liora.

“Talep yok,” diye ekledi Clarissa.

“Sadece varlık,” dedim.

Clarissa bana baktı; şaşkın, neredeyse rahatlamış.

“Evet,” dedi. “Tam olarak bu.”

34

Bir süre sessiz oturduk.

Bir sorun çözen insanlar gibi değil.

Yeni bir dili öğrenen insanlar gibi — yavaş, yoklayarak, ama birlikte.

Liora geriye yaslandı, çayını elleriyle sardı.

“O zaman bu bizim düzenimiz,” dedi.

“Sert değil. Katı değil. Ama gerçek.”

Clarissa başını salladı.

“Bununla yaşayabilirim.”

Bu, verebileceği en büyük tavizdi.

Ayrılırken kapı açık kaldı.
Çok değil — sadece bir aralık.
Ama bu, dışarıda olmadığımı gösterecek kadar genişti.

Ve yeni bir şey başlamıştı.
Sessiz.
Gösterişsiz.
Ama net.

12 – Karar

Pazar sabahıydı; mevsime göre alışılmadık derecede aydınlık. Şehir sanki gece yağan yağmurla yıkanmış, fazlalıklarından arınmış gibiydi. Clarissa ve Liora'ya doğru yürüyordum — randevusuz, ama havada uzun zamandır asılı duran bir şeyin bugün şekil alacağını hissederek.

35

Kapı aralıktı.
Artık anlamını bildiğim bir işaret.

İçeride Clarissa ve Liora yerde oturuyorlardı; aralarında şehrin yayılmış bir haritası. Bir yolculuk yoktu, bir plan yoktu — sadece çizgiler, sokaklar, Clarissa'nın parmağıyla takip ettiği yerler; sanki düşüncelerini haritaya aktarıyordu.

Beni görünce başını kaldırdı.
“İyi ki geldin,” dedi.
Bu bir tesadüf gibi değildi.
Kararının bir parçası gibiydi.

Yanlarına oturdum.
Liora bana sıcak, sakinleştirici bir çay uzattı.
Clarissa doğrudan, kaçınmadan bana baktı.

“Bir şeye karar verdim,” dedi.
Sesi sakindi, neredeyse nesnel.

Bekledim.

“Bir süreliğine gideceğim,” dedi.
“Uzak değil. Sadece... rutinin dışına.”

Liora başını salladı; sanki bunu çoktan biliyormuş gibi.
“Nereye?” dedim.
Clarissa omuz silkti.

“Fark etmez,” dedi.
“Mesele yer değil. Mesele mesafe.”

Parmağını haritanın üzerinde gezdirdi; hedefi olmayan bir hareket.

36

“Kendimi toparlamak için alana ihtiyacım var,” dedi.
“Sizden değil. Kendimden.”

Bu bir veda değildi.
Bir iç açıklıktı.

“Ne kadar?” diye sordu Liora.
“Gerektiği kadar,” dedi Clarissa.

Sonra ikimize baktı.
Gözlerinde yeni bir şey vardı — korku değil, huzursuzluk değil; nadiren gösterdiği bir berraklık.

“Beklemenizi istemiyorum,” dedi.
“Sadece... kalmanızı istiyorum. Burada değil. Bir yerde değil. Bağda.”

Liora elini Clarissa'nın dizine koydu.
“Kalırız,” dedi.
“Ama seni tutmayız.”

Clarissa başını salladı.
“Tam olarak bunu demek istiyorum.”

Ayağa kalktı, pencereye gitti, açtı.
Hava serindi, taze, neredeyse sembolik.

“Sizden uzaklaşmıyorum,” dedi.
“Sadece biraz önden gidiyorum.”

Hiçbir şeyi yıkmadan her şeyi değiştiren bir cümleydi.

Ben de ayağa kalktım.
“Öyleyse git,” dedim.
“Ve dönmek istersen dön.”

Clarissa bana döndü.
“Döneceğim,” dedi.
“Ama aynı olarak değil.”

Liora gülümsedi.
“Kim döner ki aynı olarak.”

Clarissa montunu aldı, küçük bir çanta — fazlası değil.
Liora'nın alnına kısa, yumuşak bir öpücük kondurdu.
Sonra bana baktı; uzun, sakın bir bakış.

“Liora'ya dikkat et,” dedi.
“O kendine dikkat eder,” dedim.

Clarissa başını salladı.
“Doğru.”

Sonra çıktı.
Ne kaçarak.
Ne arayarak.
Kararlı bir adımla.

Kapı sessizce kapandı.
Liora ve ben odada kaldık; oda birden daha geniş
görünüyordu, ama boş değildi.

“Geri dönecek,” dedi Liora.
“Evet,” dedim.
“Ama farklı.”

Liora başını salladı.
“Biz de.”

Bu bir son değildi.
Devam eden bir çizgiydi — açık, sakın, net.

EPILOG – Işık ile Tabu Arasında

Haftalar sonra yine NonTox’taydım.
Öğleden sonraydı; her şeyin başladığı zamana yakın bir saat.
Işık pencerelerden eğik düşüyor, toz zerrecikleri içinde
kararsız düşünceler gibi salınıyordu. Müzik hafifti, neredeyse
ilgisiz. Mekân her zamankinden geniş görünüyordu; belki de
onu dolduran kimse olmadığı içindi.

Barın önüne oturdum, her zamanki gibi su söyledim.
Barmen başıyla selam verdi; beni tanıyormuş gibi —
tanımasa bile.

Belki de tanıyordu; benim gibi insanlar fark edilmediklerini sansalar da öyle değildir.

Clarissa'yı düşünmüyordum.

Ama o yine de oradaydı.

Bir görüntü olarak değil, bir anı olarak da değil — içimde geri alınamaz bir harekete dönüşmüş hâliyle.

Liora birkaç gün önce yazmıştı:

“Yolda. İyi.”

Başka bir şey yoktu.

Ama yeterliydi.

Clarissa'nın kaybolmadığını biliyordum.

Sadece... ilerlemişti.

Bizden uzaklaşarak değil, takılı kaldığı noktadan uzaklaşarak.

Suyumdan bir yudum aldım, öğleden sonra ışığında neredeyse huzurlu görünen boş dans pistine baktım. Geceleri gürültülü olan bu yer, gündüzleri tuhaf bir dürüstlük taşıyordu.

Clarissa bir keresinde şöyle demişti:

“Ben tabu değilim. Ben bir deneyim.”

O zaman ne demek istediğini anlamamıştım.

Şimdi anlıyordum.

O çözülecek bir bilmece değildi.

İyileştirilecek bir yara değildi.

Sahip olunacak bir hikâye hiç değildi.

O bir çizgiydi.
Bir hareket.
Bir geçiş.

Ve biz — Liora ve ben — onun varmak istediği yer deęildik.
Sadece kısa bir süre durduğu iki noktaydık; sonra yoluna
devam etti.

Ayağa kalktım, birkaç bozukluk bıraktım, dışarı çıktım.
Sokak parlaktı, neredeyse keskin.
şehir yağmur ve bahar kokuyordu.

Clarissa'yı yeniden göreceęimi biliyordum.
Bugün değil.
Yarın da değil.
Ama bir gün — planlanmamış bir yerde.

40

Ve o an geldiğinde, her zamanki gibi gelişigüzel belirlediğinde,
o farklı biri olacaktı.
Ben de.

Işık ile tabu arasında sabit yollar yoktur.
Sadece karşılaşmalar vardır.
Ve geride bıraktıkları izler.